

T. BLANCH ★ J. A. LABARI

STOP INVASIO

PÀNIC A L'ESCOLA

edebé

Títol original: *Pánico en el colegio*

© Text: Teresa Blanch, 2025

© Il·lustracions: J. A. Labari, 2025

Autora i il·lustrador representats per IMC Agència Literària

© Traducció: Anna Gasol, 2025

Traductora representada per IMC Agència Literària

© Edició: Edebé, 2025

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

edebé.com

Directora de Publicacions: Reina Duarte

Editora: Elisenda Vergés-Bo

Primera edició, març 2025

ISBN: 978-84-683-7506-9

Dipòsit legal: B. 18515-2024

Imprès a Espanya / Printed in Spain

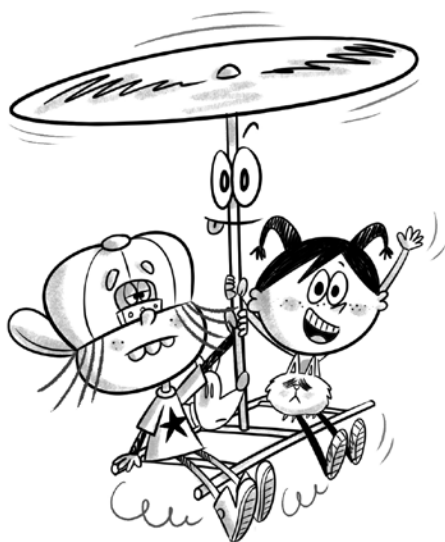
Es prohibeix terminantment qualsevol ús d'aquesta publicació per entrenar tecnologies d'intel·ligència artificial (IA) generativa. L'autor i l'editor es reserven tots els drets de llicència d'ús de l'obra per a aquesta finalitat i per al desenvolupament de models lingüístics d'aprenentatge automàtic.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 917 021 970 / 932 720 445).

T. BLANCH ★ J. A. LABARI

STOP INVASIO

PÀNIC A L'ESCOLA

edebé

Soc la
Cornèlia!

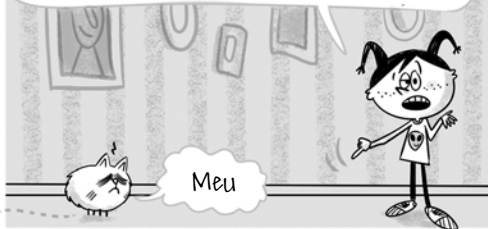
Fins ara tenia una vida
ben normal.

Des de la meua habitació
veig tota la ciutat.

La mare i jo vivim en un apartament
petit, molt cèntric.

La Borrissol és la meua gata sense cua.
No sé mai si està contenta o enfadada.

Meu

La mama és locutora a la ràdio.

Quan no treballa, canta!

El pare és policia local.

Viu davant
de casa!

Sempre té son.
L'àvia acostuma a dir
que el va picar
la mosca tse-tse.

Al papa li agrada dibuixar.
No se'n surt gaire bé!

El teu retrat!

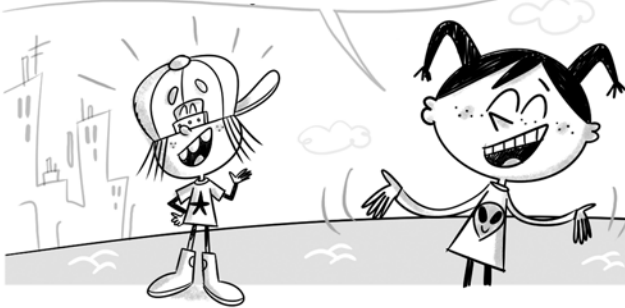
Aquest és el Teo, el cosí petit de la mama.

Li agrada venir a casa
i fer-me de cangur.

El Hip és el meu millor amic!

No se separa mai del Hop,
un patinet molt especial.

Quin ensurt vaig tenir quan
em vaig adonar que eren extraterrestres...

Si vols descobrir
més coses,
comença
a llegir!

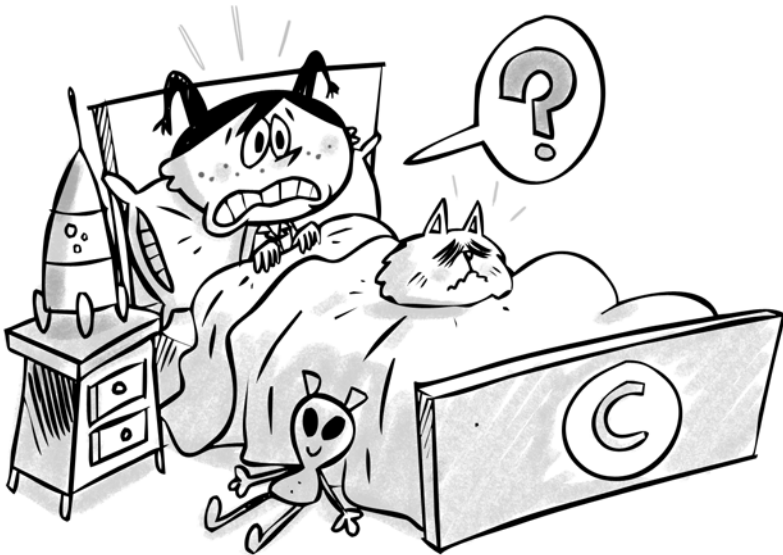

El nen nou

Aaaaaah!

Un crit esfereïdor va sobresaltar la Cornèlia i la Borrissol.

—Què passa? —va preguntar la nena a la gata.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Van sentir els passos precipitats de la mare pel passadís, que es van aturar a la porta de l'habitació. Aleshores la porta es va obrir de cop.

—M'he adormit —va exclamar tot traient el cap pel coll del jersei—. Farem tard a l'escola i a la feina!

La Cornèlia va saltar del llit i es va plantar davant de l'armari.

S'havia d'afanyar si no volia que el senyor Gumersind, el conserge, tanqués la porta del pati. Si no, s'hauria d'esperar una bona estona al despatx del director.

El director Leo Rosso no suporta la manca de puntualitat. Si arribem tard, ens martiritza amb històries de quan era jove.

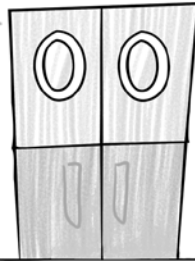

T'he explicat mai què em va passar per no arribar puntual?

Entrem?

Fa estona que ha acabat.

CINE

On és tothom?

Arribes dos dies tard!

Ostres! No m'han esperat!

—He escrit una nota de disculpa perquè no tinguis problemes. —La mare va deixar un paper plegat damunt la tauleta i es va girar cap a la seva filla—: D'aquí a cinc minuts marxem!

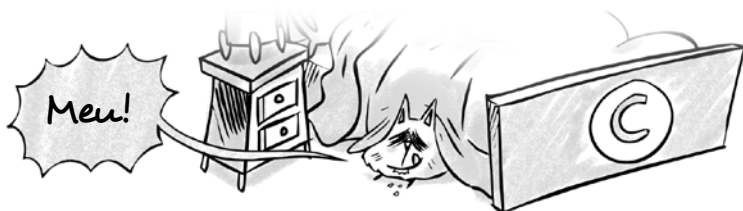
La Cornèlia va regirar la roba de l'armari fins a trobar la seva samarreta preferida.

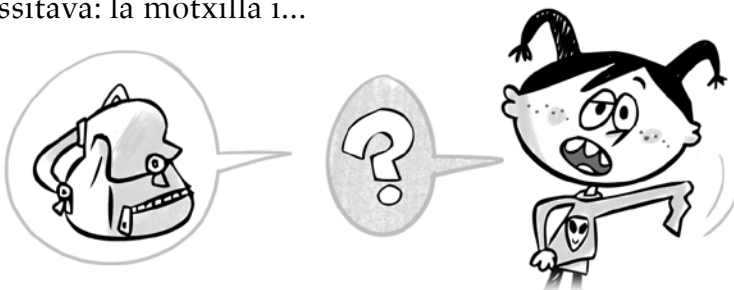
—Ex pot *xaber* amb *qui parlex*? —La mare va treure el nas per la porta—. Encara *vax* en pijama?

La Cornèlia es va vestir a correuita i va anar al bany. Quan va tornar a l'habitació, va veure la Borrissol sota el llit llepant-se els bigotis.

—Em deixo alguna cosa. —Va repassar les coses que necessitava: la motxilla i...

—Vens ara mateix o me'n vaig sola! —La mare esperava impacient a la porta del pis.

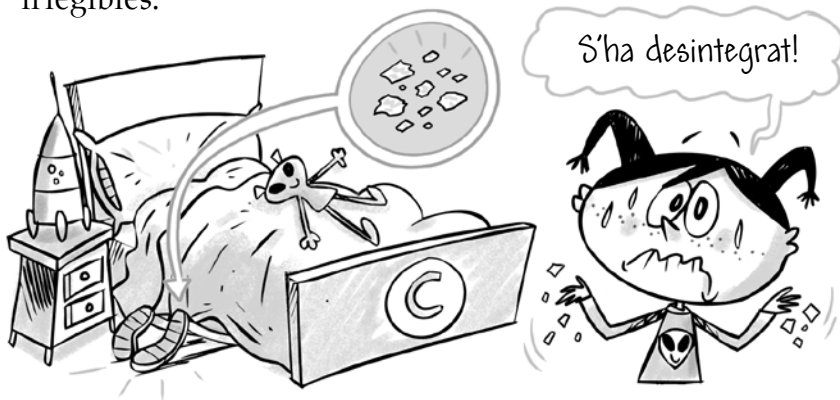

I mentre la Borrissol va córrer cap al rebedor, la Cornèlia va provar de recordar què era el que oblidava...

Va donar un cop d'ull a l'habitació. Ni rastre!
Però, en mirar sota el llit, va veure uns trossets de paper il·legibles.

Com que no tenia temps d'enganxar-los, va córrer cap al rebedor. La mare l'esperava amb el nas arrufat.

Van baixar les escales i, quan van arribar al carrer, la mare la va acomiadar amb un petó.

—Passa un bon dia! —Abans d'anar-se'n, va treure un paquetet de la bossa—. Una mica més i em descuido... l'esmorzar!

Després es va allunyar a bon pas.

Mentre la Cornèlia posava l'esmorzar a la motxilla...

—Mamaaaa!

La Borrissol les havia seguit fins al carrer!

—Meu!

—**Mamaaaaaaaa!**

Però la mare ja era massa lluny per sentir-la.

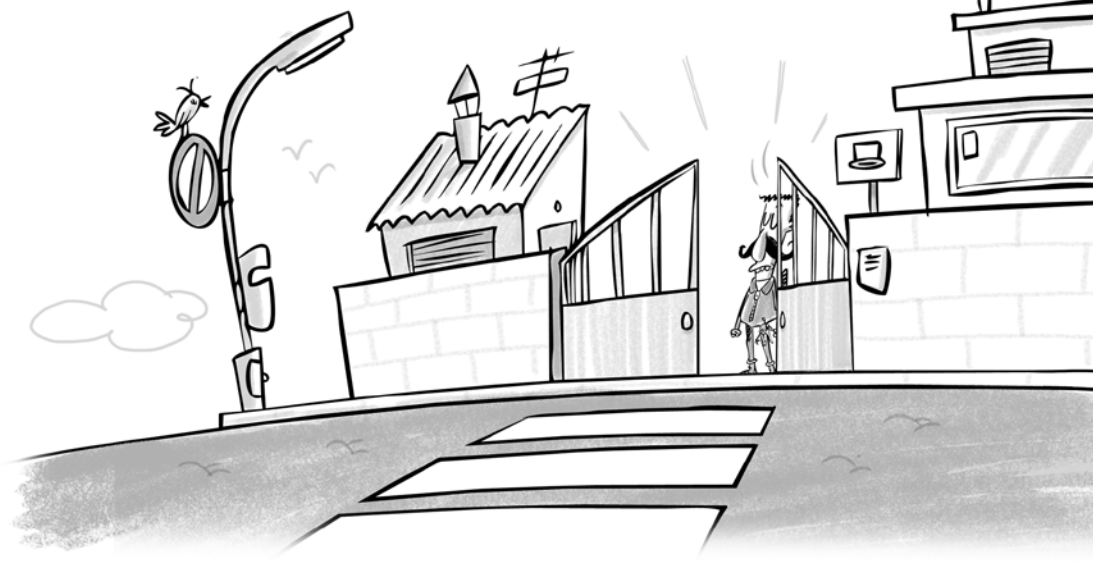
La primera cosa que se li va acudir va ser tancar la gata a la bústia. S'hi podia estar fins que tornés de l'escola, però finalment va decidir que l'amagaria a la motxilla i se l'enduria.

Val més que no facis soroll. Si ens descobreixen, me les carregaré de valent.

Va ficar la gata a pressió entre els llibres, l'esmorzar i l'estoig. La motxilla estava tan plena que no la podia tancar!

Un parell de carrers més enllà, el senyor Gumersind estava a punt de tancar la porta.

—Esperi'm! —va cridar la Cornèlia.

Viu a la caseta de
les instal·lacions de l'escola.
És molt simpàtic!

El conserge va tancar i va girar cua.

PLAM!

—Glubs! —La Cornèlia va frenar en sec—.

Senyor Gumersiind!

L'home va girar el cap.

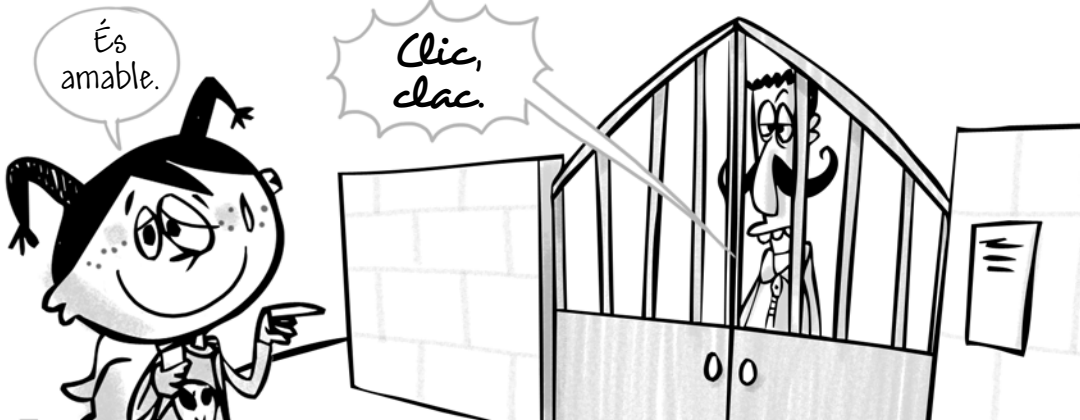
—Eeh?

—Faig tard! —Una gota de suor va lliscar pel front de la Cornèlia.

—Molt tard, noia! —va remugar el conserge amb veu rogallosa i cara seriosa.

El Gumersind va treure un manyoc de claus i va obrir.

—Gràcies! —La Cornèlia es va dirigir cap a dins l'edifici.

—Eehh! —va cridar l'home assenyalant la motxilla—. Què hi duus, aquí?

—Quin esmorzar... eehh! —El Gumersind no apartava els ulls de la motxilla—. A veure, eehh!

La nena va decidir escapolar-se abans que no tafanegés més i es descobrís el pastís.

Va recórrer el passadís fins a arribar a classe.
A dins, hi havia silenci i, quan va obrir la porta, tothom
es va girar a mirar-la.

—No són hores d'arribar! —La senyora Marta li va allargar un full ple de preguntes i va mirar el rellotge—. No tindràs temps d'acabar l'examen, és una llàstima!

La Cornèlia va obrir la motxilla i va buscar l'estoig...

—La teva motxilla es mou tota sola —va assenyalar una nena que seia vora la Cornèlia.

—A veure? —Un altre nen es va aixecar a tafanejar.

La Borrissol no parava quieta, però afortunadament no miolava.

—No vull sentir ni una mosca! Aneu acabant...

Uns copets a la porta indicaven que volia entrar algú. Tot seguit, va aparèixer el director amb un nen que duia una gorra de visera.

—Aquest és el Hip —va anunciar el senyor Leo Rosso—. Acaba d'arribar.

La Cornèlia va obrir uns ulls com unes taronges!

Què hi fa el Hip,
aquí?

